

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ludvíka Davida, soudce zpravodaje Vojtěcha Šimíčka a soudkyně Kateřiny Šimáčkové ve věci ústavní stížnosti stěžovatele **R. L.**, t. č. ve výkonu zabezpečovací detence ve Věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence, Krnovská 68, Opava, zastoupeného JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 31. 5. 2017, č. j. 19 Dt 4/2016-67, a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2017, č. j. 4 To 183/2017-78, za účasti Okresního soudu v Opavě a Krajského soudu v Ostravě jako účastníků řízení,

t a k t o :

Ústavní stížnost se zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

I. Podstatný obsah ústavní stížnosti

1. Stěžovatel se ústavní stížností domáhá zrušení v záhlaví označených soudních rozhodnutí. Tvrdí přitom, že těmito rozhodnutími byla porušena jeho ústavně zaručená práva či svobody – konkrétně osobní svoboda ve smyslu čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále i jen „Listina“) ve spojení s čl. 4 Listiny a právo na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny.
2. Námitky stěžovatele proti naříkaným rozhodnutím lze rozdělit do dvou skupin. Stěžovatel v první řadě tvrdí, že jeho zbavení osobní svobody formou zabezpečovací detence nebylo řádně odůvodněno a že ani objektivně důvody pro uplatnění této formy zbavení osobní svobody nebyly naplněny.
3. Nařízení zabezpečovací detence považuje tudíž stěžovatel za nepřiměřené. Za nedostatečný považuje argument obecných soudů, podle něhož je důvodem nařízení (a trvání) zabezpečovací detence stěžovatelův odmítavý přístup k léčbě. Stěžovatel tvrdí, že nikoho nelze nutit k tomu, aby zaujal určitý vnitřní postoj vůči trestné činnosti, za kterou byl odsouzen a k duševnímu onemocnění (zde parafílie), neboť žádnou takovou povinnost nemá.
4. Druhá skupina námitek se vztahuje k tvrzenému porušení zákonem předvídaného postupu při každoročním periodickém přezkumu trvání důvodů zabezpečovací detence. Podle stěžovatele nebyla dodržena dvanáctiměsíční lhůta pro přezkum důvodů dalšího trvání zabezpečovací detence ve smyslu ustanovení § 100 odst. 5 trestního řádu. Podle stěžovatele jde o lhůtu propadnou, a proto její nerespektování musí mít za následek konstatování protiprávnosti opožděného rozhodnutí. V projednávané věci měla být lhůta počítána od právní moci rozhodnutí o změně ochranné léčby na zabezpečovací detenci, tj. od 19. 4. 2016.

Vzhledem k tomu, že napadené usnesení Okresního soudu v Opavě bylo vydáno až dne 31. 5. 2017, nebyla dvanáctiměsíční lhůta dodržena.

II. Splnění podmínek řízení

5. Ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 *a contrario* zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o Ústavním soudu“), byla podána včas (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) a splňuje i ostatní podmínky řízení vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

III. Vyjádření účastníků řízení

6. Okresní soud v Opavě vyjádřil své přesvědčení, že ústavní stížnost není důvodná. Ve vztahu k tvrzenému nedodržení lhůty k přezkoumání trvání zabezpečovací detence uvedl, že podle jeho právního názoru nejméně jednou za každých 12 měsíců výkon ochranného léčení musí být zahájen a efektivně a soustředěně konán proces přezkumu důvodů pro trvání zabezpečovací detence, který bude završen vyhlášením rozhodnutí. Takto se běžně děje i v jiných případech, kdy je doplňováno dokazování vypracováním dalšího znaleckého posudku, což mnohdy trvá řadu měsíců, a teprve poté, tedy po uplynutí více jak 12 měsíců od právní moci předchozího rozhodnutí, je rozhodnutí vydáváno.

7. Pokud jde o samotné důvody trvání detence, odkázal Okresní soud v Opavě na odůvodnění svého rozhodnutí. Navíc dodal, že chovanec je povinen se výkonu zabezpečovací detence, jehož součástí je i terapeutické působení zaměřené na sexuologickou problematiku, podrobovat tak, aby výkon zabezpečovací detence byl efektivní nejen z hlediska izolace od společnosti, ale i z hlediska prohlubování terapeutického efektu a aktivizace dříve negativistického chovance. Jestliže odmítá přijmout skutečnost, že trpí sexuální deviací, prakticky brání úspěšnosti medicínských programů

8. Krajský soud v Ostravě uvedl, že počátek běhu zmíněné lhůty v trvání dvanácti měsíců je nepochybně určen okamžikem započetí výkonu zabezpečovací detence, přičemž právní moc rozhodnutí, jímž bylo toto ochranné opatření uloženo, není v tomto směru rozhodná. Toto lze dovodit nejen z ustanovení § 357 odst. 1 trestního řádu, ale i z ustanovení navazujících, např. § 354 odst. 1 trestního řádu. Dále uvedl, že by bylo zcela v rozporu s účelem zabezpečovací detence, jímž je ochrana společnosti před zvláště nebezpečnými duševně chorými osobami, aby šlo o lhůtu propadnou s následkem v podobě propuštění takto nebezpečného jedince na svobodu.

9. Stěžovatel v replice k citovaným vyjádřením sdělil, že zákon neuvádí, že počátkem lhůty je den skutečného započetí výkonu zabezpečovací detence. Naopak prý z textu zákona plyne, že mezi dvěma přezkoumánými nemůže být lhůta delší než 12 měsíců. Zdůraznil přitom opětovně, že považuje tuto lhůtu za propadnou. Soud není vystaven žádnému časovému tlaku, neboť je povinen ve lhůtě nejméně jednou za 12 měsíců rozhodnout v prvním stupni. Je rozhodováno o tak závažné věci, jako je osobní svoboda, že stejně jako např. u vazby, nemůže absentovat donucující prvek ve vztahu k orgánu trestního řízení, aby konal v souladu se zákonem

IV. Podstatný obsah spisu

10. K posouzení ústavní stížnosti si Ústavní soud vyžádal spis Okresního soudu v Opavě, sp. zn. 19 Dt 4/2016, z něhož zjistil zejména následující rozhodné skutečnosti.

11. Rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 5. 1. 2009, sp. zn. 2T 270/2008, byl stěžovatel odsouzen pro trestný čin pohlavního zneužívání. Podle § 242 odst. 1 trestního zákona mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tři a půl roku se zařazením do věznice s ostrahou. Dále mu bylo uloženo ochranné léčení (sexuologické s protialkoholní komponentou). Odvolání stěžovatele proti tomuto rozsudku bylo zamítnuto a rozsudek tudíž nabyl právní moci dne 12. 3. 2009. K ochrannému léčení v psychiatrické nemocnici Horní Beřkovice nastoupil stěžovatel dne 5. 6. 2014.

12. Dne 24. 9. 2015 byl podán psychiatrickou nemocnicí návrh na přeměnu ochranného sexuologického léčení s protialkoholní komponentou na zabezpečovací detenci. Podle tohoto návrhu totiž nemohla léčba – s ohledem na přístup a chování stěžovatele – naplnit svůj účel.

13. Usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. 2. 2016, č. j. Nt 1744/2015-42, bylo rozhodnuto tak, že podle ustanovení § 351a odst. 1 trestního řádu a § 99 odst. 5 trestního zákoníku bylo stěžovateli změněno ochranné léčení na zabezpečovací. Stěžovatelova stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2016, č. j. 7 To 115/2016-63.

14. Stěžovatel byl z psychiatrické nemocnice, v níž vykonával ochrannou ústavní léčbu, převezen do Vazební věznice a ústavu pro zabezpečovací detenci v Brně dne 5. 6. 2016. Od 26. 9. 2016 pak vykonává zabezpečovací detenci ve Věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence v Opavě.

15. Proti těmto usnesením brojil stěžovatel ústavní stížnostmi, v níž tvrdil, že uložení zabezpečovací detence bylo naprosto nepřiměřené, zjevně jej poškozovalo a bylo v rozporu nejen s jeho základními právy, ale i se zdravým rozumem. Ústavní soud však tuto stížnost usnesením ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. III. ÚS 2206/16, odmítl jako zjevně neopodstatněnou. Konstatoval přitom, že se soudy řádně zabývaly okolnostmi podstatnými pro posouzení věci, příslušné právní normy interpretovaly a aplikovaly ústavně konformním způsobem, své úvahy patřičně zdůvodnily a náležitě se vypořádaly také s námitkami stěžovatele. Napadené rozhodnutí tak nebylo možno považovat ani za svévolná či excesivní.

16. V rámci periodického přezkumu trvání důvodů zabezpečovací detence bylo usnesením Okresního soudu v Opavě ze dne 31. 5. 2017, č. j. 19 Dt 4/2016-67, rozhodnuto podle ustanovení § 100 odst. 5 trestního zákoníku o tom, že zabezpečovací detence nadále trvá. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2017, č. j. 4To 183/2017-78, byla následná stížnost stěžovatele zamítnuta.

V. Vlastní hodnocení Ústavního soudu

17. Ústavní soud ustáleně judikuje, že jeho úkolem je v řízení o ústavní stížnosti jen ochrana ústavnosti a nikoliv zákonnosti [čl. 83, čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“)]. Ústavní soud není povolán k přezkumu aplikace podústavního práva a může tak činit jen tehdy, jestliže současně shledá porušení základního práva či svobody, protože základní práva a svobody vymezují nejen rámec normativního obsahu aplikovaných právních norem, nýbrž také rámec jejich ústavně konformní interpretace a aplikace. Interpretace zákonných a podzákonných právních norem, která nešetří základní práva v co nejvyšší míře, při současném dodržení účelu aplikovaných právních norem, anebo interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, pak znamenají porušení základního práva či svobody.

18. Jak již plyne ze shora provedené rekapitulace stěžovatelových námitek, lze jeho argumenty rozdělit do dvou skupin. První skupina námitek se – prakticky stejně jako v řízení

vedeném pod sp. zn. III. ÚS 2206/16 – týká důvodů nařízení (resp. nyní trvání) zabezpečovací detence. Podle stěžovatele nejsou dány skutečnosti, které by nařízení a trvání tak zásadního opatření omezujícího osobní svobodu odůvodňovaly.

19. Druhou skupinou argumentů pak stěžovatel brojí proti tvrzenému nedodržení lhůty při každoročním přezkumu trvání důvodů zabezpečovací detence. Usnesení Okresního soudu v Opavě, jímž byl tento přezkum proveden, totiž bylo vydáno až dne 31. 5. 2017, tedy více než třináct měsíců po vydání usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2016, č. j. 7 To 115/2016-63.

V. a) K tvrzené nedůvodnosti rozhodnutí o trvání zabezpečovací detence

20. Pokud jde o tvrzenou nedůvodnost rozhodnutí o trvání zabezpečovací detence, stěžovatel v podstatě opakuje námitky, které uplatňoval již proti dřívějším rozhodnutím o změně ochranného léčení na zabezpečovací detenci a s nimiž se Ústavní soud v usnesení sp. zn. III. ÚS 2206/16 pečlivě vypořádal. Úvahy obecných soudů stran důvodnosti zbavení osobní svobody formou zabezpečovací detence přitom shledal přesvědčivými a ústavně konformními.

21. Za tohoto stavu by nyní kasační zásah Ústavního soudu připadal v úvahu jen tehdy, pokud by obecné soudy nevěnovaly dostatečnou pozornost potenciálním změnám týkajícím se podmínek trvání zabezpečovací detence (tj. zejména nebezpečnost pobytu na svobodě a otázka, zda by za aktuálního stavu uložené ochranné léčení s přihlédnutím k povaze duševní poruchy a možnostem působení na pachatele vedlo k dostatečné ochraně společnosti). Opakované a Ústavním soudem již vypořádané námitky stěžovatele, které se vztahují k samotné úvaze, zda vůbec bylo možné ochrannou léčbu na zabezpečovací detenci nařídit, lze naopak bez dalšího považovat za zjevně neopodstatněné.

22. Ústavní soud konstatuje, že se obecné soudy i v rámci přezkumu trvání důvodů řádně zabývaly okolnostmi podstatnými pro posouzení věci, totiž trvání faktorů odůvodňujících nařízení zabezpečovací detence. Příslušné právní normy obecné soudy interpretovaly a aplikovaly ústavně konformním způsobem, své úvahy patřičně zdůvodnily a řádně se vypořádaly s námitkami stěžovatele. Zejména pak konstatovaly, že z obsahu spisu plyne, že stěžovatelův přístup stále znemožňuje úspěšné vedení léčby, že v této věci nedošlo k žádnému relevantnímu posunu a ochranná léčba by tudíž nevedla k dostatečné ochraně společnosti.

23. V této dílčí otázce lze tudíž námitky stěžovatele proti napadeným rozhodnutím označit za zjevně neopodstatněné.

V. b) K tvrzenému nedodržení lhůty pro periodický přezkum a právním následkům tohoto pochybení

24. Pokud jde o tvrzené nedodržení lhůty pro rozhodnutí o trvání důvodů zabezpečovací detence, je nutno zodpovědět dvě relativně samostatné právní otázky.

25. V prvé řadě musí být určeno, v jakém okamžiku počíná běžet dvanáctiměsíční lhůta pro vydání tohoto rozhodnutí (a potažmo i kdy skončí). Druhou otázkou je pak to, jaké právní následky má či může mít případné nedodržení této lhůty.

26. Ústavní východiska pro hodnocení obou otázek jsou však společná. Požadavek periodického (dvanáctiměsíčního) přezkumu trvání důvodů zabezpečovací detence *ex officio*

není stanoven Listinou ani Úmluvou. Čl. 5 odst. 4 Úmluvy toliko vyžaduje, aby každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, měl právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.

27. Jak čl. 8 Listiny, tak čl. 5 Úmluvy je však třeba interpretovat tak, že z nich plyne přísný požadavek zákonnosti každého zbavení osobní svobody a existence právního titulu pro toto zbavení. Proto, zakotví-li stát (byť „nad rámec“ ústavní či mezinárodní úpravy) na zákonné úrovni určité procesní záruky proti svévolnému zbavení osobní svobody, musejí tyto být dodržovány; jinak by ke zbavení osobní svobody nedošlo „v souladu s řízením stanoveným zákonem“ ve smyslu čl. 5 odst. 1 Úmluvy (srov. mezi jinými rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 10. 2004, *H. L. proti Spojenému království*, stížnost č. 45508/99, odst. 114 či jeho rozsudek ze dne 26. 5. 2011, *Ťupa proti České republice*, stížnost č. 39822/07, odst. 37)

28. Požadavek přezkumu trvání důvodu zabezpečovací detence je zakotven v ustanovení § 100 odst. 5 trestního zákoníku, podle něhož platí: *„Zabezpečovací detence potrvá, dokud to vyžaduje ochrana společnosti. Soud nejméně jednou za dvanáct měsíců a u mladistvých jednou za šest měsíců přezkoumá, zda důvody pro její další pokračování ještě trvají.“* Z tohoto ustanovení tedy explicitně neplyne, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí podle tohoto ustanovení (věty druhé) začíná běžet. Stěžovatelem a účastníky řízení proto byly Ústavnímu soudu předloženy tři možné interpretace.

29. Podle výkladu prvního – zastávaného stěžovatelem – je třeba lhůtu počítat od právní moci rozhodnutí, jímž byla ochranná léčba změněna na zabezpečovací detenci (zde 19. 4. 2016). Z vyjádření Krajského soudu v Ostravě se pak podává, že rozhodující není okamžik vzniku pravomocného titulu, nýbrž až započetí samotného faktického výkonu zabezpečovací detence (zde 5. 6. 2016).

30. Třetí předestřenou interpretací je pak právní názor Okresního soudu v Opavě, podle něhož nejméně jednou za každých 12 měsíců výkonu ochranného léčení musí být zahájen a efektivně a soustředěně konán proces přezkumu důvodů pro trvání zabezpečovací detence, který bude završen vyhlášením rozhodnutí, přičemž okamžik samotného vydání rozhodnutí není podstatný. Tuto interpretaci však Ústavní soud považuje za neakceptovatelnou již na základě ústavní maximy *in dubio pro libertate*. Periodický přezkum trvání důvodů zabezpečovací detence je totiž ve smyslu čl. 5 Úmluvy nutno vnímat jako důležitou záruku zákonnosti a absence svévole v případě zbavení osobní svobody formou zabezpečovací detence. Výklad, který takovou záruku oslabuje – navíc pochybným způsobem i z hlediska jazykového výkladu ustanovení 100 odst. 5 trestního zákoníku a § 357 odst. 1 trestního řádu – proto Ústavní soud musí odmítnout.

31. Ústavní soud se ztotožňuje s právním názorem, podle něhož v případě prvního přezkumu trvání důvodů zabezpečovací detence počne lhůta běžet až od faktického započetí jejího výkonu a nikoliv již od právní moci rozhodnutí o změně ochranné léčby na zabezpečovací detenci. Tento výklad lze opřít zejména o znění ustanovení § 357 odst. 1 trestního řádu, podle něhož platí: *„Okresní soud, v jehož obvodu je ústav pro výkon zabezpečovací detence, ve kterém se zabezpečovací detence vykonává, na podkladě vyžádaných zpráv sleduje výkon zabezpečovací detence a nejméně jednou za dvanáct měsíců, a jde-li o mladistvého, nejméně jednou za šest měsíců od započetí výkonu zabezpečovací detence nebo od předchozího rozhodnutí o jejím trvání, přezkoumá, zda důvody pro její další pokračování trvají.“*

32. Citované ustanovení zřetelně (a logicky) rozlišuje mezi dvěma situacemi. V případě prvního přezkumu od započetí výkonu zabezpečovací detence spojuje počátek běhu lhůty právě s okamžikem započetí výkonu. Pro určení počátku běhu lhůty pro provedení každého

následujícího přezkumu je pak rozhodný okamžik vydání posledního přezkumného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 100 odst. 5 trestního zákoníku. Spojení „započetí výkonu“ Ústavní soud vykládá jako faktický nástup k výkonu zabezpečovací detence. *Mutatis mutandis* proto není započítáním výkonu trestu odnětí svobody právní moc rozhodnutí, jímž byl tento trest uložen, nýbrž teprve faktický nástup k výkonu tohoto trestu.

33. O ústavnosti takto vykládaného ustanovení § 357 odst. 1 trestního řádu nemá Ústavní soud pochyb. Jak již bylo shora uvedeno, z ústavního pořádku přímo neplyne povinnost zakotvit periodický přezkum zabezpečovací detence *ex officio*, tím méně pak jeho konkrétní podobu. Klíčové z hlediska ústavnosti však je, aby již zakotvené zákonné záruky proti svévolnému zbavení osobní svobody byly dodržovány.

34. V projednávané věci tudíž dvanáctiměsíční lhůta začala běžet den po nástupu stěžovatele k výkonu zabezpečovací detence a skončila dne 5. 6. 2017. Napadené usnesení Okresního soudu v Opavě bylo vydáno dne 31. 5. 2017, tedy ještě v zákonné dvanáctiměsíční lhůtě. K porušení práva stěžovatele na osobní svobodu ve smyslu čl. 5 Úmluvy či čl. 8 Listiny proto nedošlo.

35. Nad rámec uvedeného však Ústavní soud zdůrazňuje, že ani v případě nedodržení lhůty (tj. pokud by bylo rozhodnuto až po 5. 6. 2017) by po konstatování takového pochybení nemohl přistoupit ke zrušení napadených rozhodnutí. Návrh na zrušení takových rozhodnutí totiž není odpovídajícím prostředkem nápravy ve smyslu čl. 5 Úmluvy. Pokud totiž existuje rozhodnutí konstatující, že jsou dány důvody pro další trvání zabezpečovací detence, je takové rozhodnutí na dalších 12 měsíců titulem pro zbavení osobní svobody touto formou, na čemž samo o sobě nic nemění ani zmeškání lhůty pro jeho vydání.

36. To ovšem neznamená, že proti pochybení spočívajícímu ve zmeškání lhůty pro provedení periodického přezkumu trvání důvodů neexistuje účinný prostředek nápravy. Zbavení osobní svobody v mezidobí mezi uplynutím lhůty pro provedení přezkumu a vydáním (opožděného) rozhodnutí ve smyslu § 100 odst. 5 trestního zákoníku lze označit za nezákonné a svévolné ve smyslu čl. 5 Úmluvy (srov. *mutatis mutandis* rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 5. 2011, *Župa proti České republice*, stížnost č. 39822/07, odst. 37 či jeho rozsudek ze dne 2. 9. 1998, *Erkalo proti Nizozemí*, stížnost č. 23807/94). V této souvislosti je však třeba vzít v úvahu rovněž následující faktory.

37. Na jedné straně platí, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva obecně považuje zbavení svobody za svévolné až od chvíle, kdy je zmeškání lhůty pro provedení periodického přezkumu podstatné a nikoliv relativně zanedbatelné (k tomu srov. *mutatis mutandis* rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 9. 1998, *Erkalo proti Nizozemí*, stížnost č. 23807/94, odst. 57 či jeho rozsudek ze dne 24. 10. 1979, *Winterwerp proti Nizozemí*, č. stížnosti 6301/73, odst. 49 či nověji rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 7. 2009, *Mooren proti Německu*, č. stížnosti 11364/03 odst. 80 a 81; z citované judikatury plyne, že až zdržení okolo jednoho měsíce lze obecně považovat za podstatné).

38. Na straně druhé je však v kontextu právní úpravy zabezpečovací detence v České republice třeba trvat na co nejpřísnějším dodržování lhůt pro provádění periodického přezkumu. Pro tento závěr hovoří zejména následující skutečnosti.

39. Celkové trvání zabezpečovací detence není omezeno horní hranicí a jedná se o jeden z nejzávažnějších zásahů do osobní svobody, jaký právní řády evropských států znají. Nejde přitom *stricto sensu* o trest, nýbrž o ochranné opatření. Zároveň je Ústavnímu soudu z úřední povinnosti známo, že v řízení o periodickém přezkumu „chovanci“ nebývají začasť zastoupeni advokátem a jejich reálná možnost uplatňovat svá práva je proto ztížena. Za tohoto

stavu je třeba trvat na tom, aby ustanovení zakotvující procesní záruky proti svévolnému zbavení osobní svobody nebyla vykládána v neprospěch dotčeného jednotlivce (to platí nejen ve vztahu k dodržování příslušných lhůt, nýbrž i pokud jde o procesní práva dotčeného jednotlivce). Uvedené platí tím spíše, že periodický přezkum se provádí pouze jednou za dvanáct měsíců, což je v kontextu zbavení osobní svobody poměrně dlouhá doba.

40. Byť tedy judikatura Evropského soudu pro lidská práva nepovažuje za svévolné zbavení osobní svobody ihned po uplynutí lhůty pro provedení periodického přezkumu, zdůrazňuje Ústavní soud, že v českém kontextu je nutno trvat na tom, aby lhůta pro provedení periodického přezkumu trvání důvodů zabezpečovací detence byla důsledně dodržována.

41. Pakliže by v určité věci tato lhůta dodržena nebyla a nešlo by o zdržení zcela zanedbatelné či ospravedlnitelné naprosto výjimečnými okolnostmi případu, byly by dotčenému jednotlivci k dispozici dva prostředky nápravy. V první řadě se jedná o žádost o propuštění (to však pouze do okamžiku, kdy bylo opožděné přezkumné rozhodnutí vydáno) či (po vydání takového rozhodnutí) žádost o náhradu imateriální újmy za období svévolného resp. nezákonného zbavení osobní svobody.

42. Ústavní soud tedy uzavírá, že rozhodnutí obecných soudů jsou ústavně souladná a nedošlo jimi k porušení práva stěžovatele na osobní svobodu ani na spravedlivý proces. Vzhledem k výše uvedenému Ústavní soud ústavní stížnost zamítl jako nedůvodnou podle ustanovení § 82 odst. 1 zákona Ústavním soudem.

43. Ústavní soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudě).

P o u ě n í : Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat (§ 54 odst. 2 zákona o Ústavním soudě).

V Brně dne 22. května 2018

Ludvík David
předseda senátu